

2 БЕРЕЗНЯ 2008 РОКУ

РОУЗ, ЖИТТЯ З

Вона прекрасна.

Аж дух забиває від її досконалості, від п'яного запаху її шкіри.

— Адді... — зітхаю я. — Аделаїда, — ще раз ледь чутно видихаю у стерильне лікарняне повітря. — Аделаїда Луз.

Я підношу її крихітну голівку до носа і вдихаю, довго й жадібно, попри гострий біль у животі. Усміхаюся, милуючись м'якеньким пушком на її маківці.

І як же я опиралася появі цього малятка, яке зараз тримаю на руках! Ще до її народження, до вагітності, як мене обурював цей тиск, мовляв, тобі обов'язково треба народити дитину! Скільки я вилила свого обурення — на Люка, маму, Джилл, у кожні вільні вуха. На попутника в метро, на випадкового перехожого. Скільки в мені було злості!

А що тепер?

За вікнами лікарняної палати падає лапатий сніг, і в сутінках усе навколо здається сірим. Я перехилилася на лівий бік, шукаючи зручнішу позу. За вікном береться на мороз, і сніг стає сухим та дрібним, наче обрізки білих ниток. Вона спить.

У неї мої очі.

— Як я могла тебе не хотіти? — шепочу їй на вушко, лискуче й заокруглене, як мушелька. — Невже ми з тобою могли б ніколи не зустрітися? Не уявляю свого життя без тебе...

Її повіки здригаються — бліді, майже прозорі, помережані судинками. Носик, ротик і чоло зморщуються.

— Ти почула, що я кажу, серденько? Неважливо, із чого я почала, важлива лиш остання фраза: мама не уявляє життя без тебе. Просто знай це.

РОЗДІЛ 1

РОУЗ, ЖИТТЯ 1

15 серпня 2006 року

Люк стоїть у проході з мого боку ліжка. Він ніколи не підходить з того боку. У його руці пляшечка вітамінів для тих, хто планує вагітність. Він підіймає її вгору.

А тоді струшує, щоб почути брязкіт.

Звук глухий і важкий, адже пляшечка повна.

У цьому й проблема.

— Ти ж обіцяла, — протягує він рівним голосом.

Ой. Попалась.

— Іноді я про них забуваю, — зізнаюсь я.

Він ще раз струшує пляшечку, наче низькочастотний маракас.

— Іноді?

Сонце пробивається крізь штори й створює ореол навколо плечей і голови Люка. У його високо піднятій руці контрове світло змальовує чіткі обриси пляшечки розбрату.

Я стою у дверях спальні, намірившись витягти речі з шухляд і шафи. Повсякденний одяг. Білизну. Шкарпетки. Футболку і джинси. Як і щоранку. Я завжди перекидаю свіжий одяг через руку й несу до ванної, щоб надіти, коли прийму душ. Але сьогодні я цього

не роблю, а схрещую руки на грудях, відчуваючи гнів і образу.

— А ти порахував пігулки, Люку? — моє запитання обдає холодом у задушливій серпневій атмосфері.

— То й що, Роуз? Що як порахував? Зробиш мене винним?

Я повертаюся до нього спиною, підступаю до комода з моєю білизною й висуваю шухляду — бюстгальтери, комбінації, майки... Розсіяно їх перебираю, роблячи безлад. Усе дедалі більше виходить з-під контролю. Серце калатає швидше й швидше.

— Ти ж мені обіцяла, — каже Люк.

Я вихоплюю з шухляди найстаромоднішу «бабину» білизну. Хочеться волати.

— А ти так кажеш, ніби обіцянки щось важать у цьому шлюбі.

— Так нечесно.

— Абсолютно чесно.

— Роуз...

— Так, я не пила тих пігулок! Бо не хочу мати дітей! Не хотіла, не хочу й ніколи не захочу! І ти це знав ще до наших заручин. Я казала це тобі сто разів, а потім ще мільйон повторювала!

— Але ж ти пообіцяла, що прийматимеш вітаміни.

— Пообіцяла, щоб ти від мене відчепився, — я відчуваю, як сльози печуть очі, хоч кров у жилах пульсує від люті. — Щоб ми мали бодай трохи спокою в цьому домі.

— Отже, ти збрехала.

Я обертаюсь. Кинувши додолу білизну, обходжу ліжку й крокую до чоловіка, щоб кинути йому в очі:

— Ти присягався, що теж не хочеш дітей.

— Я передумав.

— Звісно. Авжеж. Велике діло! — я клубком кочуся з гори, ні, ми зчепились і котимось разом, і я не знаю, як зупинитись, не розбившись. — Передумав ти, але збрехала я.

— Ти сказала, що спробуєш.

— Я сказала, що прийматиму вітаміни. Оце й усе.

— І не приймала їх.

— Часом приймала.

— Скільки разів?

— Не знаю. Я не рахувала, як ти.

Люк опускає пляшечку, притискає кришечку долонею й відкручує. Заглядає у горлечко.

— Ця пляшка повна, Роуз.

Він знову дивиться на мене. Схиляє голову наліво, тоді направо, заливаючи мене хвилями осуду.

Хто цей чоловік переді мною? Чоловік, якого я люблю, з яким стала до шлюбу?

Я ледве вловлюю подібність між ним і тим, хто дивився на мене так, ніби я єдина жінка у всесвіті, ніби в мені весь сенс його існування. Мені подобалось, що Люк такої думки про мене. Подобалось бути для нього всім. Адже він теж був для мене всім, цей чоловік із м'яким задумливим поглядом і привітною відкритою усмішкою. Я ні краплі не сумнівалася, що любитиму його до кінця своїх земних днів.

Слова «але ж я люблю тебе, Люку» б'ються всередині мене, як нічні метелики, неспроможні знайти вихід із зачиненої комірочки.

Замість того щоб знешкодити бомбу між нами, одним швидким рухом я запускаю її в дію: широко замахнувшись, вибиваю пляшечку з його руки. Вона летить угору, і велетенські овальні пігулки огидного зеленого кольору розсипаються віялом; якісь із них